

Zločin hypnózy.

Zvláštní! Ještě před dvaceti lety zuřilo se proti tvrzení, že hypnóza skutečně existuje, a všechny v tom předcházeli zejména mnozí lékaři. Nezalekli se toho, aby hypnózu označili jako podvod a švindl, jak to krátce předtím učinili i s léčivým magnetismem, který je dnes pro tak mnohé velkým požehnáním. Ti, kdo ho vykonávali, byli nejostřejším způsobem napadáni a označováni za kejklíře a podvodníky.

Dnes jsou to právě zase lékaři, kteří si z největší části hypnózu přivlastnili. Co ještě před dvaceti lety nejostřejšími výrazy popírali, toho se dnes zastávají.

To se dá posuzovat ze dvou stran. Kdo sledoval tehdejší zuřivý boj zcela věcně, nemůže se dnes přirozeně ubránit úsměvu, jestliže opět musí pozorovat, jak tehdejší nepřátelští horlivci pokoušejí se dříve jimi tak opovrhovanou hypnózu nyní s ještě větší horlivostí používat. Na druhou stranu se musí zase uznat, že takovému téměř grotesknímu obratu náleží přece jen také úcta. Patří k tomu přece určitá odvaha vydat se nebezpečí směšnosti, která je právě v těchto případech velmi pochopitelná. Je nutné v tom poznat opravdovost, kterou by chtěli lidstvu skutečně prospět, a z tohoto důvodu se nelekají vzít na sebe právě takové nebezpečí.

Je jen politováníhodné, že se z toho nevzalo také poučení do budoucna a nenastalo více opatrnosti s hodnocením a – řekněme to klidně – s osočováním, jestliže se jedná o věci, které patří do stejné oblasti, ve které je hypnóza. Žel děje se to dnes s

mnoha jinými obory stejné oblasti navzdory všem zkušenostem opět přesně tak, ba téměř ještě hůře. Přesto se nakonec bude muset opakovat totéž divadlo, že se bez přechodu budou lidé náhle zastávat něčeho, co se doposud snažili tvrdošijně popírat. A navíc, že se tak mnozí budou snažit, aby všemi prostředky a bezohledně dostali k použití jen do vlastních rukou to, čehož hledání a nalezení opatrně a za trvalého potírání přenechali nejprve jiným, zpravidla takzvaným „laikům“. Zda to pak ještě lze označit jako zásluhu a odvážný čin, ponechme otevřenou otázkou. Je naopak mnohem pravděpodobnější to, že tato věčná opakování mohou postavit také počínání již zmíněná jako zásluhy do jiného světla. Takový je doposud výsledek **zběžného** posuzování.

Mnohem znepokojujícím je však to, znají-li se **účinky použití** hypnózy opravdu správně. Je dobře, že **existence** hypnózy byla konečně uznána a potvrzena a že tak přestaly mnohoslovné, avšak po nynějších zkušenostech jen nevědomost prozrazující útoky vědy. Avšak to, že pod podporující ochranou náhle vědoucích dosavadních protivníků doznalo také její **používání** tak velkého rozšíření, svědčí o tom, že tito vědoucí jsou mnohem více vzdáleni od vlastního poznání než původně hledající a tolik tupení laici.

Je otřesné vědět, jaké zlo vzniká tím, že se dnes tisíce důvěřivých vydávají do takzvaných povolání rukou, aby se podrobily hypnóze dobrovolně, byly k tomu přemlouvány nebo, což je nejzvrženější, bez svého vědomí k tomu nuceny násilím. Také když se to všechno stalo s tím nejlepším úmyslem a chtělo se tím způsobit dobro, tak to nemění nic na nezměrné škodě, kterou toto používání **v každém případě** způsobuje! **Nejsou**

to povolané ruce, používají-li hypnózu. Povoláním může být jen někdo, kdo je zcela obeznámen s oblastí, do které patří všechno to, co on používá. U hypnózy to jest jemnohmotná oblast! A kdo ji skutečně zná, aniž by se toho jen v opovázlivosti domýšlel, **nebude nikdy hypnózu používat**, pokud chce pro své bližní to nejlepší. Ledaže by měl v úmyslu jim s plným vědomím těžce ublížit. Všude tam, kde se hypnóza používá, se proto hřeší, lhostejno, zda se jedná o laiky či nikoliv! Není v tom ani jediné výjimky!

Už když je ve vsí jednoduchosti snaha jen logicky myslet, tak se musí dojít k závěru, že to je ve skutečnosti přece bezmezná lehkomyšlnost, působit s něčím, jehož dosah lze přehlédnout jen v nejužších stupních a jehož konečné účinky ještě nejsou známy. Jestliže takováto lehkomyšlnost ve věcech blaha i bolesti bližních má za následek škodu nejen pro pokusnou osobu, nýbrž zodpovědnost padá dvojnásob těžce také na pokusy provádějícího, nepřináší to tedy žádného uklidnění. Lidé by raději neměli tak důvěřivě přistupovat na něco, co také sami důkladně neznají. Stalo-li se to bez jejich vědomí a vůle, tak je takové počínání beztak vyloženým zločinem, a to také, jestliže to vykonaly takzvané povolané ruce.

Protože nelze přijmout, že ti, kdo s hypnózou pracují, mají všichni v úmyslu pouze škodit svým bližním, tak zbývá jen konstatovat skutečnost, že jsou úplně neznalí podstaty hypnózy a stojí zcela bez porozumění vůči následkům své vlastní činnosti. O tom nelze mít také nejmenší pochybnost; neboť může přicházet v úvahu jen jedno nebo druhé. Zbývá tedy nepochopení jako jediná možnost.

Jestliže člověk používá vůči svému bližnímu hypnózu, **tak**

tím spoutává jeho ducha! Toto spoutání je samo o sobě duchovním proviněním nebo zločinem. Je neomluvitelné, jestliže se hypnóza používá za účelem léčby tělesné nemoci nebo jako prostředek ke zlepšení psychiky. Právě tak málo může být vysloveno na obhajobu to, že při těchto způsobených duševních změnách k dobrému se také zlepšilo chtění dotyčného, takže hypnózou léčený si z toho přinesl zisk. Žít a jednat v takové víře je sebeklam; neboť jen to, co duch vykonává ze zcela **svobodného** a neovlivněného chtění, může mu přinést užitek, který potřebuje ke skutečnému vzestupu. Všechno ostatní je vnějškovost, která mu může přinést jen dočasný a zdánlivý užitek nebo škodu. Každé spoutání ducha, lhostejno za jakým účelem se tak děje, zůstává bezpodmínečným zastavením v možnosti nutného pokroku. Vůbec nehledě na to, že takové spoutání přináší s sebou daleko více nebezpečí než užitku. Jakýkoliv takto spoutaný duch je nejen přístupný vlivu hypnotizéra, nýbrž zůstává v určité míře, navzdory případnému zákazu hypnotizéra, také bezbranně vystaven jiným jemnohmotným vlivům, protože mu v jeho spoutání proti nim chybí naléhavě nutná ochrana, kterou mu může poskytnout jen naprostá volnost pohybu. Že lidé nepozorují nic z těchto neustálých bojů, útoků a vlastní úspěšné nebo neúspěšné obrany, nevyklučuje živoucnost v jemnohmotném světě a jejich vlastní spoluúčast na tom.

Každý, kdo se podrobuje účinné hypnóze, je tedy více nebo méně trvale zadržten ve skutečném pokroku své nejhlubší podstaty. Vnější okolnosti, nechť se tím staly jen ještě horšími, nebo zdánlivě dočasně přínosnými, hrají při tom teprve druhořadou roli, a nesmí tedy také být rozhodujícími pro posuzování. **Duch musí v každém případě zůstat volný**, protože se jedná koneckonců jen o něj samotného!

Předpokládáme-li, že nastane zevně patrné zlepšení, na které se ti, co pracují s hypnózou, tak rádi odvolávají, tak z toho dotyčný člověk nemá ve skutečnosti přece žádný užitek. Jeho spoutaný duch není schopen působit rovnocenně jemnohmotně tvořivě jako duch zcela svobodný. Jemnohmotné výplody, které jeho spoutané nebo vynucené chtění vytváří, jsou slabé, protože jsou vytvořené teprve z druhé ruky, a v jemnohmotném světě velmi brzy uvadají. Zlepšené chtění nemůže mu proto tedy také přinést užitek ve vzájemném působení, který se dá bezpodmínečně očekávat u výplodů volného ducha. Stejně je to přirozeně i tehdy, jestliže spoutaný duch z příkazu hypnotizéra chce provést zlo. Zeslabením jemnohmotných výplodů navzdory špatným hrubohmotným činům tyto útvary brzy zajdou nebo budou vstřebány jinými stejného druhu, takže nemůže vůbec dojít k jemnohmotnému vzájemnému působení, čímž donuceného může zasáhnout snad pozemská zodpovědnost, avšak žádná duchovní. **Přesně takový děj nastává u choromyslných.** V tom lze opět spatřit spravedlnost Stvořitele, která nemá mezer a která působí v jemnohmotném světě živými zákony, jež jsou nedostižné ve své dokonalosti. Někoho takto donuceného nemůže navzdory špatným činům vlivem cizí vůle zasáhnout žádná vina, avšak stejně tak i žádné požehnání, protože jeho lepší činy byly vykonány pod cizí vůlí, na nichž on jakožto samostatné „já“ nemá žádný podíl.

Zato však nastává něco jiného: Násilné spoutání ducha vlivem hypnózy poutá současně hypnózu provádějícího člověka na jeho oběť, jako nejsilnějšími řetězy. Ty ho opět nepustí dříve, než tomu, koho násilně zdržoval v jeho vlastním svobodném vývoji, nepomůže kupředu tak dalece, jak by tento musel dojít, kdyby nebyl spoután. Musí po svém pozemském odloučení tam,

kam jde jím spoutaný duch, i kdyby to bylo až do té nejhlubší hlubiny. Co tudíž vykvete takovým lidem, kteří se mnoho zabývají používáním hypnózy, je snadné domyslet. Až se po pozemském odloučení probudí a opět přijdou k sobě, tak zpozorují se zděšením, kolik pout je váže k těm, kteří je již předešli, a stejně také k těm, kteří ještě kráčí po zemi. Ani jedno z nich jim nemůže být odpuštěno. Článek za článkem je musí uvolňovat, i kdyby tím také ztratili tisíciletí. Avšak je pravděpodobné, že to již více nedokončí, nýbrž budou spolustrženi do rozkladu, který zničí osobnost jejich vlastního „já“; **neboť těžce zhřešili proti Duchu.**